

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. advokátem Mgr. Petrem Kočím, se sídlem Na Šťáhlavce 1105/16, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1/07-Rk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, č. j. 10 Ca 247/2007 - 132,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, č. j. 10 Ca 247/2007 - 132, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 8. 10. 2009, č. j. 10 Ca 247/2007 - 132 (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1/07-Rk, (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím zamítl ministr spravedlnosti České republiky stěžovatelem podaný rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 5. 2007, čj. OSV 44/2007, jímž byla odmítnuta stěžovatelova žádost o zaslání „seznamu všech soudců působících u obecných soudů v ČR, kteří byli v minulosti členy KSČ“ s tím, že poskytování informací o politické příslušnosti je citlivým údajem podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále též „zákon o ochraně osobních údajů“), a ty je vždy možno shromažďovat a poskytovat pouze s výslovným souhlasem subjektu těchto údajů (§ 9 zákona o ochraně osobních údajů). Shromažďování těchto citlivých

údajů nespadá do působnosti Ministerstva spravedlnosti. Ministerstvo ani nevede osobní spisy soudců. Osobní spisy soudců vedou výhradně jednotlivé soudy.

V žalobě stěžovatel zejména namítal, že se nejedná o citlivé osobní údaje, nýbrž o prosté osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a dále, že žalovaný požadovanými údaji disponuje. To opíral zejména o obsah článku T. Němečka v Hospodářských novinách ze dne 1. 8. 2007.

Městský soud v Praze žalobu v předmětné věci zamítl s tím, že shromažďovat informace tohoto druhu není předmětem činnosti žalovaného a proto ve shodě s § 2 odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím není žalovaný povinen tyto informace vyhledávat ani sdělovat. Současně dospěl k závěru, že stěžovatelem vyžadovaná informace, zda subjekt údajů byl členem strany (jakékoliv) je dle soudu naplněním definice „citlivý údaj“ ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, jejichž zpracování podléhá režimu § 9 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel nejprve namítl nesprávné obsazení soudu (senátu, který ve věci rozhodoval), neb je toho názoru, že důvody, pro které byli z projednávání jeho žaloby vyloučeni soudci Mgr. Jana Brothánková a JUDr. Jan Ryba, nemohou obstát jako legitimní a dostatečné, a tudíž ústavně konformní. Dále pak stěžovatel nesouhlasil s tím, že jím požadované údaje jsou citlivými osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, stejně jako s tím, že žalovaný není oprávněn takové údaje zpracovávat a proto je ani nemůže žalobci poskytnout. Dle názoru stěžovatele Městský soud v Praze (dále též městský soud) nerespektoval nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV ÚS 23/05, z nějž vyplývá, že je dán veřejný zájem na veřejné dostupnosti informací o minulosti soudců. U požadovaných údajů se podle něj jedná pouze o osobní údaje podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a jako takové měly být stěžovateli sděleny podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona. Stěžovatel také nesouhlasil s tím, jak městský soud vyložil ochranu osobnostních práv, neboť dle jeho názoru každá osoba získala veřejnou funkci soudce na základě vlastního rozhodnutí, v jehož důsledku se její minulost stává předmětem zájmu veřejnosti. Současně uvedl, že ve smyslu čl. 17 odst. 5 Listiny jsou osobnostní práva osob zastávajících veřejné úřady fakticky slabší, než obdobná práva ostatních občanů. Stejně tak se ohradil proti závěru, že žalovaný nedisponuje údaji o členství soudců v KSČ před rokem 1989, resp. není schopen si je opatřit. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

První kasační námitku směřující proti nesprávnému obsazení soudu považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. za nepřípustnou. Nyní je projednávána kasační stížnost podaná proti rozsudku městského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 4 As 2/2009 - 107), přičemž Nejvyšší správní soud se v daném rozsudku zabýval meritorně námitkou nesprávného obsazení soudu, shledal pochybení a vyslovil závazný právní názor, jak má městský soud dále postupovat, aby byl nedostatek nesprávného obsazení soudu odstraněn. Tímto názorem se městský soud bezezbytku řídil. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. by kasační stížnost v takovém případě byla přípustná jen tehdy, pokud by bylo namítáno, že se městský soud vysloveným závazným právním názorem neřídil. Nic takového však stěžovatel netvrdí. Senát městského soudu, jemuž byla věc přidělena, je nyní „zákonným soudcem“, žádné důvody pro jeho vyloučení stěžovatel neuvedl.

Při posuzování dalších kasačních námitek byl Nejvyšší správní soud s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy povinen respektovat nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, v obdobné věci stěžovatele, kdy byl ústavní stížností napaden rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009 - 77, jenž byl posléze citovaným nálezem Ústavního soudu zrušen. Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007 – 52, jímž tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti. Rozhodnutím odvolacího správního orgánu bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č.j. Spr Si 1/2007. Předmětným správním rozhodnutím Vrchní soud v Olomouci odmítl žádost stěžovatele o poskytnutí informace - seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty KSČ, a to do značné míry z obdobných důvodů, jako Ministerstvo spravedlnosti v nyní posuzované věci.

Ústavní soud v tomto nálezu (ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10) v rozsáhlém odůvodnění především uvedl, že pro posouzení otázky, kterou je potřebné zodpovědět jako první, je rozhodující, zda je předmětný údaj (členství soudců v KSČ k 17. 11. 1989) údajem soukromým nebo údajem veřejným. Konstatoval přitom, že odpověď lze nalézt již v jeho dosavadní judikatuře, konkrétně v nálezu sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005. Dodal, že uvedený nález vyslovil obecný právní názor, že profesionální sféra (a informace o ní, včetně údaje o profesní minulosti) osob působících ve veřejném životě, tj. i soudců, patří do sféry veřejné. Návazně Ústavní soud uvedl, že předmětný údaj se týká veřejné sféry, neboť může být otázkou veřejného zájmu, a proto spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 5 Listiny a čl. 10 odst. 1 Úmluvy - *základní právo na informace* (a důsledně vzato i pod ochranu čl. 15 odst. 1 věta první Listiny a čl. 9 odst. 1 Úmluvy – *ve smyslu ochrany myšlení.* Dále vyvodil, že „NSS napadeným rozsudkem

zasáhl do základního práva stěžovatele na informace, neboť stěžovateli předmětný údaj jako informaci neposkytl“¨. Při dalším odůvodňování Ústavní soud poukázal na ústavně právní předpoklady omezení základního práva stěžovatele na informace, jmenovitě na požadavky stanovené v čl. 17 odst. 4 Listiny a v čl. 10 odst. 2 Úmluvy, a řešil vyvstalou kolizi základních práv. Dospěl přitom k názoru, že musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci, způsobilou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto vykonává veřejnou funkci. V posuzované věci se z hlediska předmětného údaje jedná právě o to, že subjekty údajů byly osoby veřejně činné (soudci), požadovaná informace spadá do sféry diskuse o více důležitých veřejných zájmech a nedotýká se výlučně detailů soukromého života. Posléze Ústavní soud konstatoval, že existuje ústavně konformní možnost interpretace rozhodného podústavního práva, s tím, že předmětný údaj není údajem ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a tudíž „citlivým údajem“ podle tohoto ustanovení, který nelze bez souhlasu subjektů údajů zpracovávat a tak ani poskytnout, ale že jde o osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) citovaného zákona se všemi důsledky z toho vyplývajícími pro případné zpracování tohoto údaje. K tomu Ústavní soud dodal, že již ponechává na Nejvyšším správním soudu, pod jaké písmeno § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů nyní posuzovanou věc při cestě za ústavně konformním cílem v podobě vyhovění žádosti stěžovatele o poskytnutí předmětného údaje podřadí. Je tomu tak z toho důvodu, že jde o ustanovení podústavního práva a z hlediska ústavněprávního se jedná ve své podstatě jen o otázku formy, tj. o to, použití kterého předpisu z hlediska ústavně konformního výkladu nejvíce odpovídá. K tomu Ústavní soud odkázal na odbornou literaturu, podle níž by v principu v obdobné situaci mělo být provedeno podřazení daného skutkového stavu pod § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů („*Správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektů údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*“.). Dále Ústavní soud konstatoval, že i kdyby byl názor Nejvyššího správního soudu, že jde o „citlivý údaj“, ústavně konformní, „nebyl by bez dalšího objektivně racionálně obhájený závěr NSS (a městského soudu), že stěžovatel požadoval údaj, který povinnému subjektu shromažďovat a tak ani poskytovat nepřísluší. .... Ani městský soud, ani NSS přitom nepoukazovaly na eventuální nesouhlas příslušných soudců s poskytnutím předmětného údaje“. K závěru Nejvyššího správního soudu ve zrušeném rozsudku, že shromažďování těchto informací není předmětem činnosti ani příslušných soudů, ani Ministerstva spravedlnosti, Ústavní soud konstatoval: „Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný, tedy že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Bude ovšem namístě hledat i cesty jiné. Názor opačný by veškeré shora uvedené ústavně právní argumenty popíral.“ Dále mj. Ústavní soud na podporu své argumentace rovněž poukázal na nálezy sp. zn. I. ÚS 260/02, nebo I. ÚS 1885/09, v nichž se přiklonil, jak uvedl - „opět v protikladu k NSS“ - k co nejširšímu pojetí práva na informace. Zcela závěrem Ústavní soud konstatoval, že interpretace a aplikace práva, obsažená v napadeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, znamená porušení základního práva stěžovatele na

informace dle čl. 17 Listiny a dle čl. 10 Úmluvy (a důsledně vzato i základní svobody myšlení stěžovatele dle čl. 15 věta první Listiny a dle čl. 9 odst. 1 Úmluvy). Proto Ústavní soud napadený rozsudek zrušil.

Závěr Ústavního soudu, že Nejvyšší správní soud svojí interpretací a aplikací předmětných ustanovení podústavního práva, jež vyústila v zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele, porušil základní práva stěžovatele na informace dle čl. 17 Listiny a dle čl. 10 Úmluvy, jakož i základní svobody myšlení stěžovatele dle čl. 15 věta první Listiny a dle čl. 9 odst. 1 Úmluvy, vyslovený v principiálně i obsahově obdobném případě, tak dopadá rovněž na projednávanou věc.

Právní názor vyslovený Ústavním soudem v předmětném nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, jímž je zdejší soud i nyní precedenčně vázán, tedy představuje východisko i pro formulaci právního názoru, jímž zdejší soud zavazuje Městský soud v Praze. Přitom je zřejmé, že s ohledem na závaznost rozhodnutí Ústavního soudu ve smyslu dle čl. 89 odst. 2 Ústavy, je pro další postup v posuzované věci na úrovni městského soudu jedinou možností zrušit rozhodnutí žalovaného a zavázat jej názory vyvěrajícími z citovaného nálezu Ústavního soudu, a dále zprostředkovanými tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) váže poskytování informací ve svém režimu na dva základní předpoklady. Prvním z nich je, že jde o informace, jež se vztahují k působnosti příslušného (veřejného) subjektu a jimiž tak příslušný (veřejný) subjekt disponuje, a dále, že se jedná o informace, které nejsou z poskytování vyloučeny, popř. jde-li o informace, jejichž poskytování požívá zvláštní ochrany podle zvláštních předpisů, je třeba k jejich poskytování přistupovat v souladu s pravidly takové ochrany.

Jako v pořadí první otázkou se tedy Nejvyšší správní soud musel zabývat tím, zda Ministerstvo spravedlnosti, které bylo stěžovatelem o poskytnutí předmětných informací požádáno, je ve vztahu k nim tzv. povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon o svobodném přístupu k informací ve svém § 2 uvádí, že: *Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.* Ministerstvo spravedlnosti je státním orgánem a zůstává tak toliko otázkou, zda se předmětné informace vztahují k jeho „působnosti“. Působnost ministerstva spravedlnosti na úseku soudů a soudců upravuje zejména zákon č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 123, přičemž v odst. 1, písm. b) toliko stanoví, že: *Ministerstvo vykonává státní správu Nejvyššího soudu a vrchních, krajských a okresních soudů tím, že... zajišťuje způsobem stanoveným tímto zákonem chod soudů po stránce personální.* Nic podrobnějšího neuvádí a ani z jeho jiných ustanovení k této otázce nelze nic bližšího dovodit.

Na tomto místě je proto nutno vypořádat se s ohrazením žalovaného, že shromažďování těchto informací nespadá do jeho působnosti a že ani nevede osobní spisy soudců. Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že osobní spisy soudců vedou výhradně jednotlivé soudy. Vzhledem k tomu, že žádost o poskytnutí předmětných informací byla

odmítnuta především z toho důvodu, že jde o informace týkající se tzv. citlivých osobních údajů, nebyla tato otázka dále ani odvolacím orgánem (ministr), ani městským soudem zcela náležitě posuzována, resp. přezkoumávána. Ostatně v podstatě stejným způsobem přistoupil k dané otázce i Ústavní soud ve shora označené obdobné věci, kde se stěžovatel jako na povinného obrátil na předsedu Vrchního soudu v Olomouci, a v příslušných rozhodnutích (tj. počínaje jeho rozhodnutím, a dále i v rozhodnutích přezkumných) bylo taktéž uváděno, že tyto informace nespadají ani do působnosti daného soudu, ani do působnosti ministerstva. Ústavní soud přitom k toto otázce přistoupil tak, že uvedl: *Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky – snad – nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný, tedy že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Bude ovšem namístě hledat i cesty jiné.* Ústavní soud tak především dospěl k závěru, byť bez bližší diferenciace, že dané subjekty (případně některý z nich) tyto informace o soudcích poskytovat mají. Zároveň ovšem připustil, že tyto informace bude nucen povinný subjekt v některých případech teprve vyžádat buď od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců nebo případně najít jinou cestu. Tím naznačil, že postavení povinného subjektu v daných souvislostech spojuje, kromě jiného, též s možností daného subjektu si předmětné informace od dotčených osob opatřit.

Po posouzení této otázky Nejvyšší správní soud konstatuje, že za situace, kdy předmětné údaje stěžovatel požadoval po Ministerstvu spravedlnosti, neexistuje podústavní právní úprava, tedy žádné zákonné ustanovení, které by ministerstvu ukládalo mít takové informace k dispozici, či by ukládalo takové informace shromažďovat, popř. jimi jakkoliv jinak disponovat. Takovéto oprávnění mohlo mít ministerstvo naposledy za účinnosti zákona č. 36/1964 Sb., tedy do 31. 8. 1991, vzhledem ke znění ustanovení § 35 odst. 1 písm. e) a f), nikoliv však později. V souladu s tím je i Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 1. 1998, č. 46/98 – pers., kterou se stanoví způsob vedení osobního spisu, jeho obsah, podmínky jeho pohybu a ochrana osobních údajů v něm obsažených, jež žádnou takovou činnost směřující ke zjišťování příslušnosti soudců k politickým stranám či hnutím neupravuje a s žádnou takovou povinností, tj. s povinností mít takovou informaci k dispozici, nikterak nepočítá. Obdobně ani Instrukce Ministerstva spravedlnosti, ze dne 24. 7. 2009, č.j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinnost ministerstva mít takovéto informace a tyto na příp. žádost poskytovat taktéž nikterak neupravuje. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v minulosti tyto informace Ministerstvo spravedlnosti nepravidelně shromažďovalo, a to v souvislosti s procesem výběru, jmenování a přidělování soudců. V posledních letech tomu tak však již není, neboť ani tento dřívější přístup ministerstva neměl v platné právní úpravě oporu. Za situace, kdy Ministerstvo spravedlnosti podle pozitivní právní úpravy nemá povinnost ba ani oprávnění dané informace shromažďovat a dále je k příp. žádosti o informace poskytovat, zůstalo při vyloučení soudů otevřenou otázkou, zda vůbec nějaká povinná osoba k poskytnutí informací existuje. Ústavní soud má za to, že zde nějaká povinná osoba k poskytnutí těchto informací být musí, navíc, že si je v případě nutnosti může vyžádat. Nejvyšší správní soud tedy musel určit, kdo touto povinnou osobou je. V rámci posuzování této otázky se musel Nejvyšší správní soud

dále zamyslet i nad tím, zda by touto osobou přes výše uvedené nemohlo být přeci jen Ministerstvo spravedlnosti, a to zvláště za situace, kdy (s výjimkou kanceláře prezidenta republiky) už jiné subjekty nepřipadají v úvahu.

Již výše bylo uvedeno, že v minulosti Ministerstvo spravedlnosti shromažďovalo informace o politické příslušnosti soudců v rámci přípravy jmenovaní a přidělování soudců, ať již na základě zákonného oprávnění do 1. 9. 1991 nebo bez tohoto oprávnění, tedy pouze v důsledku jakési setrvačnosti správní praxe, jak se uplatňovala nepravidelně v následujících obdobích. Z hlediska zákona o ochraně osobních údajů jsou dle názoru Ústavního soudu údaje o členství soudců v KSČ ke dni 17. 11. 1989 pouze osobními údaji podle jeho § 4 písm. a). Ty se však mohou shromažďovat podle § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona jen v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu a poskytovat jen za podmínek uvedených v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu osobních údajů. Zde naráží Nejvyšší správní soud na určitý problém v tom, že pokud účelem shromažďování údajů o politické příslušnosti soudců bylo získat podklady pro jejich jmenování a přidělení, lze zajisté pro účely poskytnutí informace využít údajů ministerstvem v minulosti shromážděných, není však možné vzhledem k tomuto ustanovení po provedení těchto aktů o soudcích v uvedeném směru už nic dodatečně zjišťovat. Určité pochybnosti Nejvyššího správního soudu o tom, zda v daném případě nedochází dodatečným zjišťováním osobních údajů k prolomení ústavních limitů daných čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jsou ovšem rozptýleny tím, že Ústavní soud při vydání svého nálezu a formulaci závazného právního názoru tuto otázku jistě vzal v úvahu a odpověď na ni měl zřejmě za natolik jasnou, že ji ve svém jinak velmi obsáhlém nálezu ani nepovažoval za nutné zmiňovat. Nakonec tedy nic nebrání tomu, aby právě Ministerstvo spravedlnosti poskytlo žadateli požadované informace, případně aby ty chybějící po subjektech údajů vyžádalo. Ministerstvo spravedlnosti má ve své činnosti nejblíže k účelu shromažďování takovýchto informací, zároveň přitom nevystupuje jako zaměstnavatel soudců a neuplatní se tak u něj (na rozdíl od soudů) zákonná překážka v podobě kogentního ustanovení § 316 odst. 4 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, podle něhož zaměstnavatel takovéto informace od zaměstnanců požadovat nesmí. Nejvyšší správní soud při svých úvahách rovněž nepřehlédl skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti se v mezidobí na základě nálezu Ústavního soudu samo ke své odpovědnosti povinného subjektu přihlásilo a dostupné údaje o politické příslušnosti soudců zveřejnilo. Závěrem této části musí ovšem Nejvyšší správní soud také upozornit na skutečnost, že připuštěné možnosti Ministerstva spravedlnosti dodatečně zjišťovat politickou příslušnost soudců nekoreluje žádná zákonná povinnost dotyčných subjektů tuto informaci ministerstvu na jeho dotaz sdělit.

V pořadí druhou otázkou, kterou se Nejvyšší správní soud v souvislosti s tou první zabýval, byla otázka potřeby souhlasu subjektů se zveřejněním jejich osobních údajů. I zde Nejvyšší správní soud musí respektovat princip vázanosti soudů právními názory Ústavního soudu s odkazem na čl. 89 odst. 2 Ústavy, a proto vychází z toho, že požadované údaje Ústavní soud kategorizuje jako osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, požívající nižší ochrany, než tzv. „citlivé údaje“, a na režim jejich zpracovávání dopadá ustanovení § 5 odst. 2 citovaného zákona. Nejvyšší správní soud přitom, má-li se podle imperativu Ústavního soudu v citovaném nálezu

stran obdobné věci pohybovat svými úvahami v intencích §§ 4 písm. a) a 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, a musí vybrat z obsahu ustanovení § 5 odst. 2, potom za jediné v dané věci v úvahu přicházející pravidlo pro zpracovávání předmětných údajů považuje Ústavním soudem doporučené pravidlo zakotvené v písm. f) citovaného ustanovení. Podle názoru Ústavního soudu ústavně konformní interpretace těchto ustanovení podústavní úpravy umožňuje dospět k závěru, že požadované informace mají být stěžovateli poskytnuty i bez souhlasu dotyčných subjektů.

Je tedy nyní na Městském soudu v Praze, aby se věcí znovu zabýval, a vázán vyslovenými a shora předestřenými právními názory Ústavního soudu v obdobné věci (v podrobnostech Nejvyšší správní soud dále odkazuje na předmětný nález) a návazně i shora uvedenými zprostředkujícími právními názory Nejvyššího správního soudu, o věci znovu rozhodl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu